

JØRN LIER

HORST THOMAS ENGER

MIMO TĚŽIŠTĚ

Mimo těžiště

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

Jørn Lier Horst, Thomas Enger

Mimo těžiště- e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jørn Lier Horst, Thomas Enger

Mimo těžiště

JØRN LIER

HORST THOMAS
ENGER

MIMO TĚŽIŠTĚ

Přeložila Daniela Mrázová

≡ KNIHA ZLIN

This translation has been published with the financial support of NORLA.

Překlad této knihy vychází s laskavou finanční podporou nadace NORLA.

Copyright © Jørn Lier Horst & Thomas Enger 2020
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Daniela Mrázová, 2024

SBN tištěné verze 978-80-7662-641-6
ISBN e-knihy 978-80-7662-644-7 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7662-645-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7662-643-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Výslechová místnost neměla okna, jen šedé stěny a uprostřed tři židle a stůl. Vznášel se v ní teplý vydýchaný vzduch.

Alexander Blix už v takových místnostech strávil spousty hodin, ne však tady v Kriposu. A každopádně nikdy na téhle straně stolu.

Sáhl si na čelo. Stehy pod obvazem ho stále bolely.

Pomyslel na Iselin a od bránice do prsou mu vystřelila ještě palčivější bolest. Jeho báječná holčička. Ten vyděšený pohled a nehybné tělo. Všechno se seaběhlo ráz naráz. Na úvahy nezbýl čas.

Dveře před ním se otevřely.

„Omlouvám se za zpoždění,“ prohlásil příchozí. „Zrovna teď nevíme, kam dřív skočit.“

Bjarne Brogeland měřil skoro sto devadesát centimetrů a navzdory blížící se padesátce byl svalnatý. Přísně dbal na svůj oděv i vystupování, tmavé vlasy nosil nakrátko. Blix usoudil, že je i čerstvě oholený. Místnost vzápětí zalila vůně maskulinního parfému, z níž se mu zvedl žaludek.

Brogeland zvolna popošel dál a dveře za ním se automaticky zaklaply. V jedné ruce držel sklenici vody, ve druhé štůsek papírů a propisku. Posadil se. Papíry odložil a začal si Blix prohlížet, jako by zkoumal jeho zranění a zároveň je hodnotil.

Dlouhá léta působili oba na stejném oddělení, ale zřídka-kdy pracovali v týmu, z toho prostého důvodu, že spolu nikdy zvlášť nevycházeli. Proto se Blix zaradoval, když se jednoho dne dozvěděl, že kolega má nastoupit jako interní vyšetřovatel Kriposu.

„Jak to vypadá s vaší dcerou?“ zajímal se Brogeland.

Blix se zhluboka nadechl. Před očima se mu promítlo několik výjevů a po zádech mu přešel mráz. Lano, pád, bezvládné tělo na špinavé betonové podlaze. Krev a pokroucené údy.

„Nevím,“ přiznal a těžce vydechl, usilovně se snažil zadržet slzy. „Mají se mi ozvat, jakmile bude po operaci. Jenže – vy jste mi zabavili mobil, takže...“

„Víte přece, jak to chodí,“ namítl Brogeland.

Blix sklopil zrak.

„Ano.“

„Vydal jsem příkaz, aby nám přišli říct, jakmile se něco dozvědí.“

„Kdo?“

„Kolegové. Ti, co se teď dívají a poslouchají nás.“

Brogeland kývl směrem ke kameře zavěšené pod stropem v levém rohu. Blix jeho gesto ignoroval. Místo toho se zeptal:

„Budete vyslyšet i Emmu?“

„Na tuhle otázku vám nemůžu odpovědět. Znáte to...“

„Z taktických důvodů,“ přitakal Blix.

Brogeland se pousmál, odpověď však nijak nerozvedl.

„Jste si jistý, že si nepřejete advokáta?“

„Ano.“

„A jste si také jistý, že výslech zvládnete? Teď, když...“

„Už ho chci mít za sebou,“ přerušil ho Blix. „Abych mohl zpátky za Iselin.“

Brogeland na něj zamžoural, jako by chtěl vyjádřit pochybnost nad tím, že bude Blix vůbec smět opustit budovu policie.

Blix se mu zadíval do očí. Interní vyšetřovatel se zavrtěl. Napil se. Ujistil se, že nahrávací zařízení běží, a pak spustil. Kdo se v místnosti nachází, kolik je hodin a o jaký případ se jedná.

„Postupy znáte, Blix,“ dodal. „Musíme je dodržet.“

„S tím nemám sebemenší problém.“

„Fajn. Váš věk?“

„Čtyřicet osm let.“

„Stav?“

„Rozvedený. Žiju sám.“

„Adresa?“

„Tøyenská 13, Oslo.“

„Jaké je vaše zaměstnání?“

„Vrchní komisař oddělení pro objasňování násilné trestné činnosti, policejní obvod Oslo.“

„Jak dlouho tuto pozici zastáváte?“

„Osm let.“

„A jak dlouho celkem pracujete u policie?“

„Jednadvacet let a skoro sedm měsíců.“

Blix odpovídal a nespouštěl přitom zrak z určitého bodu na podlaze. Začínalo ho zmáhat horko. Potil se, ale tvář si neotřel.

„Kdo je Timo Polmar?“ pokračoval Brogeland.

„To je...“

Blix přimáčkl prsty k sobě.

„Nevím.“

„Nevíte?“

„Ne.“

„Vždyť... jste ho zastřelil.“

Blix se ušklíbl. Ten parfém...

„Asi ano. Jenže to nedokážu říct s jistotou.“

„Proč ne?“

„Nikdy předtím jsem ho neviděl. A doklady jsem mu nekontroloval, když...“

Brogeland svažtil čelo a na papír na klíně si cosi poznamenal.

„Vystřelil jste na něj... celkem čtyřikrát?“

„Zřejmě ano.“

„Proč čtyřikrát?“

„Protože...“

Blix se zhluboka nadechl.

„Protože jinak bych ho nezastavil.“

Brogeland se na něj na pár vteřin zahleděl.

„Udělal jsem to, co jsem považoval za nezbytné,“ dodal Blix. „V danou chvíli byla střelba oprávněná. Byly to čtyři oprávněné výstřely.“

Brogeland jeho vysvětlení nekomentoval.

„Můžete mi říct, jak jsme se dostali až sem?“ vypravil ze sebe nakonec. „Můžete mi vysvětlit, jak je možné, že jste dnes večer zastřelil člověka?“

Blix se trochu narovnal a znovu složil prsty k sobě, takže vytvořily trojúhelník.

„Každopádně to můžu zkusit.“

O třicet dva hodin dřív

„... a možná že rada, kterou vám teď dám, bude znít banálně, nicméně to úplně nejdůležitější, co můžete v roli pozůstalých nebo blízkých udělat, je, že ponecháte svým pocitům volný průchod. Člověk se smí zlobit a smí být smutný, když zažije to, co jste zažili vy. A také se smí načas stáhnout do ulity a myslet jen na sebe.“

Blix přelétl pohledem po publiku. Organizátoři tvrdili, že přijde kolem šedesáti lidí, ale teď jich v sále sedělo slabých čtyřicet. Ovšem čtyřicet lidí znamenalo čtyřicet osudů. Všichni, kteří na něj nyní upírali zrak, si prošli krizovou situací. Následkem nehody nebo trestného činu ztratili někoho z nejužší rodiny.

Emma Rammová k nim patřila také.

Seděla v první řadě, na klíně si držela novinářský zápisník a pozorně mluvčího sledovala, stejně jako po celou dobu přednášky. Ne že by si potřebovala vyslechnout samozřejmosti, které tady ze sebe sypal. Pokud tu někdo dokázal překonat ztrátu blízké osoby, pak právě ona. Blix jí přesto navrhl, aby přišla, když už o tématu píše odbornou knihu. Třeba jí přednášející i posluchači něčím přispějí.

V kapse se mu rozvibroval mobil. Muselo to být něco naléhavého, protože se ozval už posedmé nebo poosmé a Blix ho chtěl vylovit, nicméně nakonec nápad zavrhl.

„Zadruhé: člověka láká pocity potlačit,“ pokračoval, „jenže pocity jsou fakta. To, co cítíte, není špatně. Není to nic, co byste měli skrývat, ovšem stejně lákavě se může jevit pravý opak: své pocity přiživovat. Třeba tím, že budete nenávidět. I to se smí. Nenávist je zcela přirozená touha nebo přání se pomstít.“

Telefon se utišil. Blix přehlédl klíčová slova před sebou, přeskočil jednu osobní anekdotu a znovu spustil.

„Zásadní rozdíl spočívá v tom, jak se rozhodnete se svými pocity naložit. Když se pomstíte, o pocity už nejde. Jednáte sice na jejich základě, ale zároveň porušujete zákon. A pak –“ letmo se usmál, „– pak vás někdo jako já zastaví.“

V sále zazněl tu a tam opatrný smích.

„V lepším případě ještě předtím, než zajdete příliš daleko,“ dodal Blix s úsměvem a vzápětí zase zvažněl.

„Smutek má mnoho podob. A každá je jiná. Někdo taky hůř nese, když se o případ přestanou zajímat média. Dostaví se prázdnota a třeba i hořkost, zkrátka dojem, že už je to lidem jedno. Oni nechápu, že pro vás je to pořád stejně zatraceně těžké a bolestivé.“

Blix si dal trochu záležet na slově „zatraceně“. Zpravidla to na publikum fungovalo.

Ve skutečnosti přednášel nerad, jenže v posledních letech popotávka rostla. Těšilo ho, že tentokrát už se blíží ke konci. Za chvíli začne víkend. Doufal pouze, že ty zmeškané hovory neznamenají přesčasy. Hned jak skončí, pojedou domů. Otevře si pivo nebo dvě a pasivně vyčká příchodu večera a víkendu.

Začal přednášku uzavírat a všechny vyzval, aby nezapomínali na komunikaci.

„Je to samozřejmě to největší klišé ze všech, ale protože nám chybí kouzelné zaříkadlo, jímž byste tuhle strašně těžkou situaci, kterou prožíváte, mohli a měli zvládnout, bude možná moudré uchýlit se k tomu nejjednoduššímu. Scházejte se s ostatními, mluvejte s nimi, klidně i s druhými rodinami. Lidé mají různé zkušenosti. Navzájem si pomáhejte. Společně budete silnější. Společně se můžete vyprostit z bolesti a těžkých chvil.“

Mobil v kapse se mu zase zahýbal. Dvě krátké vibrace na stehně. Esemeska.

Blix mrkl na hodiny na přednáškovém pultíku. Ještě mu do vyměřeného limitu zbývalo několik minut, ale přísně vzato už řekl vše, co si připravil.

„Děkuji za pozornost,“ zakončil svůj příspěvek a posbíral si poznámky.

Chvilku postál a přijal zdvořilý potlesk, usmál se a několikrát s úklonou pokývl.

Organizátorka vyšla na pódium s kyticí podzimních barev. Pronesla něco o tom, jak jsou rádi, že jim věnoval svůj čas. Blix jí potřásl rukou, usmál se a znovu pokývl. Pak si sundal mikrofon a odevzdal ho zvukaři.

Poodešel od pódia a telefon vylovil.

Devět zmeškaných hovorů.

Přejel prstem po displeji. Dvakrát mu volala Kovicová. A taky Fosse, jen před pár minutami. Pohled mu však upoutaly čtyři zmeškané hovory od Iselin, všechny těsně po sobě.

Ze seznamu hovorů přešel do zpráv. Fosse ho žádal, aby mu zavolal, jakmile si jeho zprávu přečte. Blix cítil, jak v něm roste neklid. Vybral prstem číslo svého nadřizeneho a přiložil mobil k uchu.

„Už to víš?“ Fosse hovor přijal při prvním zazvonění, jako by čekal s telefonem v ruce.

„Co jestli vím?“ nechápal Blix a letmo se usmál na jednoho účastníka semináře, načež si ucpal druhé ucho, aby neslyšel šum ze sálu.

„Museli jsme povolat několik výjezdových jednotek ke Kovicové domů. Někdo jí vnikl do bytu a prý odtamtud byla slyšet střelba. Kde jsi?“

Blix neodpověděl. Místo toho se zeptal:

„Mluvil jsi s ní?“

„Nebere telefon.“

Blixovi se stáhl žaludek. Pomyslel na Iselin, která si u Kovicové pronajímala pokoj, aby měla kde přespávat, když se na víkend vracela domů do Osla. Čtyřikrát se mu pokusila dovolat.

„Jsi tam ještě?“ zajímal se Fosse.

„Ozvu se ti.“

Fosse se chystal něco namítnout, ale Blix hovor ukončil a zavolał Iselin.

Nezvedla to.

V duchu zaklel a vrátil se do složky příchozích zpráv. Všiml si, že Iselin mu v hlasové schránce nechala vzkaz.

Zavolał proto do hlasové schránky a vyslechl si nejprve zprávu od Fosseho, přesnou kopii toho, co mu nadřizený právě vylíčil, potom však následoval dovětek:

„Na tísňovou linku se dovolala nějaká dívka, která se neidentifikovala. Nebydlí u Kovicové náhodou Iselin? Nemusela to nutně být zrovna ona, to bych rád zdůraznil, ale hned, jak to půjde, mi zavolej!“

Blix klikl na další nahranou zprávu. Uslyšel šramot a zrychlený dech, chvatné kroky na asfaltu.

A pak.

„Tati!“

Blix už zažil dceru vyděšenou, jenže tentokrát jí z hlasu číšela bezvýhradná panika, jakou nikdy v životě neslyšel. Dcera utíkala a přitom se snažila mu něco říct.

„Myslím... že ji zastřelil!“ vykřikla.

Další šramot a přerývaný dech. Projíždějící auto. Švihnutí větve nebo zašustění křoví, jako by se jím prodírala.

„Možná... mě pronásleduje. Tati, musíš –“

Nahrávka se přerušila.

„Do prdele,“ ulevil si Blix a zkontroloval, kdy Iselin telefonovala. Před jednadvaceti minutami.

Zkusil se jí znovu dovolat. Někák žena z publika se snažila s ním navázat oční kontakt, ale Blix se otočil zády a vyčkával, jestli dcerá hovor přijme. Druhou rukou přitom balil papíry s poznámkami a zavíral aktovku, zatímco telefon nechával dál vyzvánět. A ještě a ještě.

Pár metrů od něj stála Emma a pozorovala ho. *Co se děje?* naznačila rty. Blix neodpověděl. Vyzvánění pokračovalo.

A pak, konečně, hovor někdo přijal.

„Tati,“ zašeptala Iselin roztřeseně. Zdálo se, že dýchá mělce.
„Kde jsi, Iselin?“ vyhrkl Blix. „Co se děje?“
„Schovávám se.“
„Poslouchej. Kde jsi teď?“
„Já...“
Podle hlasu usoudil, že je celá bez sebe. Že nedokáže jasně přemýšlet.
Zopakoval otázku.
„Na Svatojánském vršku,“ vypravila ze sebe nakonec.
„Úplně nahoře.“
„Někdo tě pronásleduje?“
Znovu musel otázku položit dvakrát.
„Nevím.“
Rozplakala se zoufalstvím.
„Kovicová...“
Nedokázala větu doříct.
„Volalas stodvanáctku?“
Po pár vteřinách přitakala.
„Nebrals mi to.“
Znělo to jako výčitka a Blix to tak i cítil.
„Řeklas jim, kde jsi?“
Rozvzlykala se.
„Už... nevím.“
„Zavolej jim znovu, ať pro tebe přijedou. Řekni jim, kde přesně jsi, a oni tam pošlou hlídku.“
„Nemůžeš sem přijet ty?“
„Byl bych tam až za dvacet minut,“ vysvětlil Blix, ačkoli si uvědomoval, že cesta mu klidně může trvat i déle. „Hlídka dorazí rychleji.“
Iselin mlčela.
„Jsi v pořádku? Nejsi zraněná?“
„Netrefil mě.“
„Netrefil? Cože...?“
„Střílel po mně, tati!“

Iselin drkotala zuby, jako by se třásla zimou. Znovu se rozbřečela.

Blix si přešel dlaní po temeni.

„Dobře. Zůstaň, kde jsi, ale zavolej na stodvanáctku. Okamžitě. A pak se mi zas ozvi. Přijedu co nejdřív.“

Brogeland namířil na Blixu bradu a ten nepatrně pokrčil rameny.

„Takže v tu chvíli jste nevěděl, k čemu u Kovicové v bytě došlo?“

„Ne, věděl jsem jenom, že se něco stalo. Zkusil jsem jí – Kovicové – zavolat hned po hovoru s Iselin, ale měla vypnutý telefon. Prostě byl hluchý.“

„Takže...“

Brogeland zalistoval ve štosu papírů na klíně.

„... jste jí volal v... 16.42?“

„Jestli to tam tak stojí,“ kývl Blix k papírům. „Moc jsem se na hodinky nekoukal.“

„To už byla Emma Rammová s vámi?“

„Ne, z přednášky jsem odjel sám.“

„Před odjezdem jste s ní nemluvil?“

Blix na vteřinku zaváhal a pak zavrtěl hlavou.

„Jenom jsem jí oznámil, že musím běžet.“

„Neřekl jste jí, že se něco stalo?“

„Ne, ale to nejspíš pochopila sama.“

Brogeland si něco rychle poznamenal. Blix očekával, že se ho bude vyptávat, jaký má k Emmě vztah. Kolik toho Brogeland asi ví?

„Dobře,“ přitakal vyšetřovatel. „Odešel jste z přednášky a jel jste zpátky do Osla. A co se dělo potom?“

— — —

Řidiči při pohledu na modrý majáček na střeše vozu poslušně uhýbali na krajnici. Blix si upravil odposlech, aby Iselin lépe rozuměl. Měl ji na drátě od chvíle, kdy nasedl do auta, ale zatím mluvil jen on sám. Pokoušel se dceru přimět k reakci,

potřeboval se dozvědět, co se stalo a co zažila, ale Iselin působila nepřítomně a odpovídala jednoslabičně.

U sjezdu na Smestad se jí zeptal, jestli nevidí blížící se hlídku.

„Už jedou.“

„Vidíš je?“

Ticho.

„Běž k nim,“ vyzval ji otec.

Doteď se ji snažil uklidnit, že muž, který na ni vystřelil, bude s největší pravděpodobností na útěku a nebude za ní pobíhat po Svatojánském vršku. Nebyl si ovšem jistý, jestli to dcera chápe.

„Soustřeď se na to policejní auto,“ radil jí a přitom předjížděl nějaký taxík. „Ukaž se jim.“

Iselin nereagovala.

„Iselin,“ oslovil ji přísně. „Ukaž se policii. Zamávej na ně. Musejí pochopit, že přijeli právě pro tebe.“

Iselin se zhluboka nadechla, jako by se odhodlávala.

V pozadí uslyšel hlasy. Nepoznal, o koho jde, ale dcera se za ty roky seznámila s mnoha policisty, a ještě víc policistů znalo od vidění ji. I kdyby nedokázala zamávat nebo promluvit, byla velká šance, že ji objeví a pomůžou jí.

Hovor se přerušil.

Blix se podíval na displej telefonu, bál se, aby Iselininy obavy nebyly opodstatněné. Už už se jí chystal zavolat znovu, když vtom mu přišla zpráva z neznámého čísla.

„*Vaše dcera je v pořádku. Eriksen.*“

Netušil, kdo je Eriksen, avšak to nehrálo roli. Hlavně že se o dceru někdo postaral. Mohl si oddychnout.

Odbočil na Majorstuu. S povděkem kvitoval, že majáček funguje v provozu jako pluh. Zakrátko dorazil do Geitmyrské ulice, kde jeho kolegyně Kovicová bydlela posledních jedenáct měsíců. Blix sem zavítal několikrát, byl i na kolaudačním večírku. Mezi jejími kamarády a kamarádkami si připadal

starý. Většinou šlo o mladší kolegy. Večírek opustil brzy, tak jako pokaždé. Kovicovou to trochu mrzelo.

Při pohledu na blikající modré majáčky o pár set metrů dál ho bodlo u srdce. Zahlédl na ulici uniformované strážníky, u policejních pásek zevlovali zvědavci a natáčeli videa nebo fotografovali a vyměňovali si ustarané pohledy.

Z řady aut vyjel vůz lékaře. Blix volné místo zabral a vyskočil z auta, ještě než motor úplně zhasl. Nad hlavou mu burácel rotor policejního vrtulníku.

Vytáhl služební průkaz a zamával jím před nosem strážníkovi, který hlídal pásku, tu podlezl a pospíchal k otevřeným vstupním dveřím.

Schody bral po třech a jeho kroky se v domě rozléhaly. Před vchodem do bytu hlídal další uniformovaný policista, ale ustoupil a Blixovi jenom podal pár modrých igelitových náveků.

Blix se na prahu zastavil a nadechl se. Pokusil se připravit na výjev, který ho čekal, a napadlo ho, že je přece zvyklý vídat místa činu. Už se také stalo, že přišel k někomu, koho znal, aspoň z doslechu. Jenže tentokrát to bylo jiné.

Natáhl si návleky a vstoupil dovnitř. Pak udělal ještě jeden krok. Pohled přitom upíral na zem. Nedokázal ho zvednout. Ještě ne.

Zavřel oči a nechal je zavřené. Dýchal. Potom je znovu otevřel. A jako by se stal kamerou snímající okolí v pomalém sledu, pozvolna otočil hlavu k obývacímu pokoji.

Párkrát zamrkal, protože nedokázal zaostřit. Ale mezi uniformami a za nimi vytušil tělo ležící na zádech. Jedna paže trčela do strany, druhá nad hlavu. Jako by ta žena zvedla ruku, protože chtěla něco říct.

Na levé straně čela jí zel otvor a pod hlavou se rozlévala louže krve. Oči měla žena otevřené. Blix polkl. Jednou, podruhé.

„Panebože,“ hlesl sám pro sebe.

Sofii Kovicovou někdo zavraždil.

„Jaký vztah jste měl k Sofii Kovicové?“

Blix se na Brogelanda podíval.

„Co tím myslíte?“

„Myslím tím, jaký vztah jste měl k Sofii Kovicové.“

Blix na vyslychajícího chvilku jen tiše zíral.

„Byl jsem její nadřízený,“ odpověděl trochu důrazněji, než měl v úmyslu. „Hned od prvního dne, kdy začala pracovat na oddělení vražd. Navíc jsem plnil roli jakéhosi mentora.“

„A to je všechno?“

„A tím zase myslíte co?“

Brogeland jen čekal na Blixovu odpověď.

„Naznačujete tím, že jsem s ní měl poměr?“

„Nic nenaznačuju, jen se ptám.“

„Byli jsme kolegové. Věkem bych mohl být její otec.“

„To nemusí nic znamenat.“

„Ne, pro vás to asi nikdy nic neznamenal.“

Brogeland se pousmál.

„Vaše otisky prstů se nacházely po celém jejím bytě.“

„Bydlela v něm moje dcera,“ namítl Blix. „Několikrát jsem ji navštívil. A nevěřím vám, když říkáte, že byly po celém bytě, protože jsem například nikdy nebyl u Kovicové v ložnici.“

„Tím jste si jistý?“

„Absolutně,“ přikývl Blix. „Nikdy mezi námi nic neprofesního nebylo.“

Současně cítil, jak ho Brogelandova otázka znejistěla. Jako by Kripos disponoval informacemi, které naznačují opak. Zamyslel se, jestli mohl někdy zabloudit ke Kovicové do ložnice, třeba při kolaudačním večírku, když je po bytě prováděla, ale vzpomněl si, že jenom stál ve dveřích.

Opět se trochu narovnal.

„Tvrdí někdo něco jiného?“ zajímal se.

Brogeland neodpověděl.

„Kdy jste tam byl naposled?“ zeptal se místo toho.

Blix se znovu zamyslel.

„Asi tak před dvěma týdny.“

„A i po takové době tam po vás zůstaly otisky prstů?“

„Nevím, jak moc důkladně se tam uklízelo,“ povzdechl si Blix rezignovaně. „Myslíte si, že jsem ji zabil? To se tady ze mě snažíte vytáhnout? Chcete přijít na to, jestli jsem měl motiv ji připravit o život?“

Než se Brogeland zmohl na slovo, dodal:

„V době, kdy byla zavražděna, jsem přednášel v Sandvice, pokud jste to zatím stihl zapomenout. Bylo tam čtyřicet posluchačů. A taky si myslíte, že bych se pak pokusil zabít vlastní dceru?“

Brogeland nevzrušeně pokračoval:

„Navštěvujete kolegy doma často?“

„Vás jsem doma nikdy nenavštívil, Brogelande, ale to bude určitě tím, že jste byl odjakživa hajzl.“

V místnosti se rozhostilo ticho. Blix cítil, jak v něm vře krev. Akorát tady ztrácí čas a on to ještě natáhl svou reakcí.

Napil se ze sklenice před sebou. Otřel si čelo.

„Omlouvám se, s tou poslední větou jsem to přehnal.“

„V pořádku,“ odtušil Brogeland. „Vím, že jsem hajzl.“

Obdařil vyslychaného odzbrojujícím úsměvem. Udělal tím na Blixu dojem.

„Nechcete přestávku?“

Blix zavrtěl hlavou. Rozhodl se, že bude co nejdříve spolupracovat, aby ho odtud o to dřív pustili.

„Abych vám odpověděl na vaši otázku – ne, asi běžně ne navštěvuji kolegy doma. Ovšem Kovicová se odlišovala, to nehodlám zastírat. Dobře jsme spolu vycházeli. Ale nikdy mezi námi nepřeskočila žádná milostná jiskra, šlo pouze o kolegiální a respekt, tak jak to má být.“

„Říkáte, že se odlišovala. Čím?“

„Byla...“

Blix se zamyslel.

„Těžko se to vysvětluje. Byla šikovná a pracovitá a doopravdy zapálená. Kdykoli připravená znovu obrátit naruby všechna fakta a zabrat. Na oddělení patřila bezesporu k nejmladším a nás, co přicházíme do let, vždycky nakazila svou energičností. Všichni ji měli rádi.“

Zavrtěl hlavou a povzdechl si.

„Zní to, jako bych jí tady dával doporučení.“

Brogeland si něco poznamenal do zápisníku. Blix nezahlédl co.

„V jejím bytě se nacházely i otisky prstů Emmy Rammové,“ navázal vyslychající.

„Emma a Kovicová se v posledních letech hodně skamarádily,“ vysvětlil Blix. „Mimo jiné spolu sportovaly. Jezdily na kole. Každopádně čas od času. Emma znala, tedy zná, i moji dceru.“

Zarazil se a znovu pomyslel na Iselin. Na její bezvládné tělo. Na zavřené oči. Spoléhal na to, že chirurgové rozumějí své práci.

Brogeland ho ještě chvíli pozoroval.

„Co jste udělal po vstupu do bytu?“

Blix se znovu zamyslel.

„Zamířil jsem do Iselinina pokoje.“

Blix si natáhl latexové rukavice a opatrně stoupal po schodech do Iselinina podkroví. Jako by se bál, že vzbudí spícího. Dveře do pokoje byly pootevřené. Postrčil je loktem a zastavil se na prahu.

Podlahu pokrýval měkký šedobílý koberec. Blix napočítal pět knih rozesetých po místnosti. Jejich tituly znal, patřily k povinné literatuře. Iselin si neustlala, tak jako vždycky. Blix sem postel sám nastěhoval a smontoval. Ze zástrčky trčela nabíječka mobilního telefonu, kabel ležel smotaný na zemi vedle románu s názvem *Město vdov*.

Zastavil se u okna.

V rámu vězel projektil.

Vrátil se ke dveřím a zavolal na kriminalistické techniky, aby někdo z nich přišel nález zajistit.

Do bytu vnikl nějaký cizí člověk, uvažoval Blix, nejprve zastřelil Kovicovou a pak vyšel nahoru do poschodí, aby vyřídil i Iselin.

Protože ji zaslechl?

Nebo věděl, že je doma?

Blix se rozhlédl ve snaze zjistit, kde mohl pachatel zanechat stopy. Vzápětí vstoupil do místnosti technik. Blix ho znal jen od vidění. Muž byl vysoký a štíhlý s hustým hnědým vousem pod bradou sepjatým gumičkou.

Vyšetřovatel mu ukázal nález a současně vyhlédl z okna. Zvenčí k domu přiléhalo lešení. Po něm Iselin unikla. Díky tomu, že opravovali fasádu.

Venku se hromadili policisté. Modré majáčky blikaly po celé délce ulice. Přes lešení viděl Tine Abelvikovou, Nicolaie Wibeho i Pettera Falkuma ze svého oddělení. Zaparkoval u nich další policejní vůz. Abelviková k němu přistoupila a hovořila s řidičem.

„Asi odsud budete muset odejít,“ ozval se Blixovi za zády technik. „Je třeba prohledat celý pokoj, protože leccos nasvědčuje tomu, že pachatel byl i tady.“

„Jistě,“ souhlasil Blix.

Cestou dolů se pokoušel sesumírovat si v hlavě, co ví o soukromém životě Sofie Kovicové. Nic moc, došlo mu vzápětí. Kolegyně se příliš nechlubila tím, co dělá mimo práci. Věděl vlastně jen to, že si tento týden vybírala náhradní volno. Několikrát měl pokušení jí brknout, ale sám si ani nevzpomínal, kdy naposled měl nějaký volný den, natož pak celý týden, aniž by ho z práce někdo sháněl a něco po něm chtěl. Tohle představovalo největší nevýhodu jeho zaměstnání, že pravou dovolenou si nikdy nevyčutnal. A proto ji Kovicové chtěl dopřát.

U dveří do kuchyně narazil na Abelvikovou a Falkuma. Po pár vteřinách se kolegyni zkroutila tvář zoufalstvím. Blix cítil, jak se i jemu hrnou slzy do očí, ale přitáhl si rozechvělou Abelvikovou k sobě a hladil ji po zádech.

„Je to příšerné. Prostě příšerné,“ pronesl.

Kolegyně se po chvíli odtáhla a otřela si slzy.

„Iselin sedí dole v autě,“ oznámila plačtivě. „Odvezou ji na pohotovost a pak musí podat výpověď.“

Blix zamířil k vstupním dveřím.

„Jak jí je?“

„Odřela se na tváři a na chodidle má řeznou ránu, kterou je potřeba zašít. Zranila se pravděpodobně na lešení, protože po něm šplhala bosa. Určitě jí udělají i rentgen, možná má zlomených pár žeber.“

„Zlomených pár žeber...?“

„Ano, než se jí podařilo utéct, s pachatelem zápasila.“

Blixem to otrásl. Polkl.

„A jinak?“

Abelviková zaváhala.

„Petrně bude potřebovat pomoc, aby se z útoku vzpamatovala. Aby zvládla nápor myšlenek.“

„Zavolám Neumannovi,“ přislíbil Blix. „Už nám pomáhal i dřív mimo běžnou pracovní dobu. Třeba by se s ní mohl setkat hned zítra.“

„To by asi bylo fajn.“

Zamířil ke schodišti.

„Jdu za ní,“ oznámil. „Vezmeš si to tady na starost? Technici už se pustili do práce, ale musíme obejít všechny sousedy.“

Abelviková přisvědčila.

Petter Falkum mu ustoupil z cesty.

„Tohle zařídíme,“ ukázal bradou do bytu. „Postarej se o dceru a ozvi se, kdybychom ti mohli být něco platní.“

Blix vděčně přikývl.

Když sešel dolů, hlídkový vůz s Iselin už odjížděl. Novináři a přihlížející uhýbali před blikajícím modrým světlem. Blix se za vozem rozběhl ve snaze ho dohonit, ale hned to vzdal a místo toho spěšně zamířil ke svému autu.

Policejní vrtulník se mu stále vznášel nad hlavou. Přijížděl další služební vůz. Na předních sedadlech seděli dva mladí policisté. Zezadu vystoupil Gard Fosse. Na čepici se mu skvěla zlatá výšivka a dubové lístky. Několik fotografů, kteří stáli nejbliž, začalo pořizovat snímky.

Fosse si Blixem všiml.

„Jaká je situace?“

Blix zaťal zuby a zavrtěl hlavou.

„Je mrtvá,“ procedil. „Střela do hlavy z bezprostřední blízkosti.“

Fosse se chystal něco říct, ale musel se nejdřív trochu oklepat.

„Pachatel?“

„Zatím nemáme žádné stopy,“ odušil Blix a popsal Iselinin útěk. „Vezou ji na pohotovost. Jedu tam.“

Otevřel dveře auta.

„Abelviková a Falkum jsou nahoře,“ ukázal hlavou.

Fosse přítakal a otočil se na podpatku. Jeden strážník nadzdvihl pásku a vedl ho dál.

Blix usedl za volant. Položil na něj ruce a několikrát se zhluboka nadechl, pak teprve nastartoval. Jednou rukou řídil a druhou odemkl displej telefonu, vyhledal Emmino číslo a tůkl na něj.

„Haló?“ ozvala se, jakmile se hovor spojil. „Co se děje?“

Blix na několik vteřin zaváhal a pak ze sebe vypravil:

„Jsem...“

V pozadí se rozhoukala siréna.

„Jste na Svatojánském vršku? Přišlo mi několik zpráv.“

„Ano,“ odkašlal si. „To, co vám teď řeknu, je naprostá hrůza, ale... Kovicová je po smrti.“

„Cože?!“

„Kovicová je po smrti,“ zopakoval Blix. „Někdo ji z bezprostřední blízkosti zastřelil. Ani ne před hodinou.“

„Ale...“

„Vím, že jste v poslední době spolu trávil hodně času,“ pokračoval. „Chtěl jsem vám to říct osobně. Než se to dozvíte odjinud.“

Emma se nevzmohla na slovo.

„Děkuju...“ vykoktala nakonec. „Kdo... zatkli jste už někoho?“

„Zatím ne. Iselin byla taky doma, když se to stalo. Ale dokázala uprchnout.“

„Panebože,“ vydechla Emma. „To je...“

Blix zastavil na červenou. Přesunul si mobil na druhé ucho.

„Kdy jste s Kovicovou mluvila naposledy?“

„Ještě včera jsme spolu byly na kole. Naplánovaly jsme si pořádnou štreku, k Tusenfrydu a zpátky.“

„A jaký na vás dělala dojem?“

„Nijak zvláštní... tvářila se jako obvykle.“

„Nic v jejím chování nenaznačovalo, že by mohla mít problémy?“

„Ničeho jsem si nevšimla. Vtipkovaly jsme a smály jsme se úplně jako vždycky. Ale... když se nad tím zamyslím... možná byla trochu... mimo.“

„Mimo?“

„Ano, poněkud duchem nepřítomná. Taková zadumaná. Ne tedy celou dobu, ale čas od času.“

Na semaforu blikla zelená. Blix sešlápl plyn.

„Neptala jste se jí, nad čím dumá?“

„Ne, říkala jsem si, že kdyby to bylo něco zásadního, tak by se svěřila.“

„Měla to ve zvyku? Svěřovat se vám s problémy?“

„Ano,“ přitakala Emma. „Myslím, že jsem byla první, komu řekla, že už nechodí s tím instalátérem.“

Blix svrástil čelo.

„S instalátérem?“

„Ano, nějakou dobu se vídala s jedním instalátérem. Mám pocit, že se jmenoval Jo Inge Fjellvik. Rozešli se docela nedávno.“

Blix si zapsal za ucho, že toho muže musí co nejrychleji kontaktovat.

„Co Iselin?“ zajímala se Emma.

Vylíčil jí, co se dozvěděl.

„Zrovna jedu do nemocnice,“ dodal ještě.

„Ozvěte se, kdybyste cokoli potřeboval,“ vyzvala ho Emma. „Můžu vám pomoci, být s ní.“

„Děkuju za nabídku, ale dneska večer se o ni postarám sám.“

„A co zítra? Určitě musíte do práce.“

„Tak daleko jsem ještě nepřemýšlel,“ povzdychl si Blix. „Už musím končit. Všechno, co jsem vám řekl, si zatím nechte pro sebe. Ještě jsme ani nekontaktovali Sofininu matku.“

„Dobře,“ odtušila Emma. „Do háje... To je fakt příšerná hrůza.“

„Ano,“ vzdychl znovu Blix.

Hrůza byla slabé slovo.

Zavěsili. Ticho v kabině vozu přerušila až policejní vysílačka. Operační středisko přidělilo případu vlastní kanál. Blix na něj přepnul ve chvíli, kdy se v něm ozvalo hlášení. Kdosi oznamoval, že předchozího dne došlo k vloupání, při němž byl zpozorován muž v bundě s kapucí, džínách a kanadách. Další hlášení se týkala potenciálních svědků, policejní hlídka se psem nalezla u blízké školy rukavici a tajní agenti zadrželi u náměstí Alexandra Kiellanda jedno známé individuum. Jen obtížně se dalo odlišit, co je pro případ relevantní a co během masivního nasazení policejních sil jen probublává na povrch.

Blix si vzal přenosnou vysílačku s sebou na lékařský příjem. Nahlásil se u přepážky a odtud ho poslali do chráněné čekárny vyhrazené pro oběti násilí a další pacienty, kteří se obrátili na pohotovost v souvislosti s trestným činem.

Iselin seděla na židli u rohového stolu zavaleného starými časopisy. Přes ramena jí visela deka. Pod ní měla jen bílou podprsenku a pyžamové kalhoty.

Vypadala hůř, než si Blix představoval.

Bradou pod roztrženým rtem jí pokrývala tmavá zaschlá krev. Z poškrábaného obličeje hledělo oteklé oko. Řeznou ránu na pravé paži jí zalepili, ostatní drobná poranění už nekrvácela. Bosé nohy měla dívka špinavé a krví prosáklý obvaz na pravém chodidle jí padal.

Zdálo se, že si otcova příchodu ani nevšimla. Tupě zírala do podlahy.

Posadil se vedle ní a položil jí na ruku svou velikou dlaň. Až když ucítila její teplo, otočila hlavu.

„Holčičko,“ pronesl tiše.

Musel se snažit, aby se nerozplakal.

Iselin mlčela. Blix jí přesunul dlaň na tvář a pak na čelo. Odhrnul jí ofinu. Z bledého obličeje vystupovaly zarudlé kruhy kolem očí. Přitáhl si dceru k sobě.

„Je mrtvá?“ zašeptala Iselin.